

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ 37
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Ανατύπωσις παλαιοῦ καρίου ἄρθρου ἐκ τοῦ τεύχους 19 τοῦ ΚΕ'
ἔτους, 13 μαΐου 1905, περί οὗ βλέπε τεῦχος
37 ΚΗ' ἔτους, σελίδα 423

Ἀναφοραὶ ἐξ ἐπαρχιῶν ἀπο-
στέλλονται πρὸς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν
οὐχὶ σπανίως παράπονα διατυποῦσαι
πολλῶν ἢ ὀλίγων ὀρθοδόξων κατὰ τῶν
πνευματικῶν αὐτῶν ποιμένων· λαμβά-
νονται ὑπ' ὄψιν αὐταὶ πάντοτε· καὶ ἡ
Ἐκκλησία, οἷα μήτηρ φιλόστοργος, πα-
σῶν τῶν αἰτήσεων τούτων λαμβάνει
γνώσιν, ἐκφέρουσα τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς
μετὰ τὴν προηγουμένην ἐπὶ τῆς αἰτή-
σεως καὶ τῶν ἐν αὐτῇ κατηγοριῶν
ἀπολογίαν τοῦ ἀρχιερέως. Οὕτως οἱ
ὀρθόδοξοι βλέπουν ὅτι οὐδεὶς ἡμφισβή-
τησεν αὐτοῖς ἀπὸ αἰώνων τὸ δίκαιον τοῦ
ἀνχφέρεσθαι, ἐν τῷ μέτρῳ τῆς εὐπρε-
πείας καὶ κοσμιότητος.

Αἱ διὰ τῶν ἀναφορῶν τούτων ἀναγ-
γελλόμεναι τῇ Ἐκκλησίᾳ μομφαὶ καὶ
κατηγορίαι καὶ παράπονα ἢ εἰσὶν ἀλη-
θεῖς, ἢ, τοῦθ' ὅπερ γίνεται κατὰ τὸ
πλεῖστον, ἡμαρτημένης ἀντιλήψεως
ἀποτελέσματα. Ἡ ἐξέτασις αὐτῶν, ἡ
λεπτομερὲς, οὕτως εἰπεῖν, ἐξονύχισις
ἀποδεικνύει τὸ ὑποστατὸν ἢ ἐξωγκω-
μένον, τὸ ἀνύπαρκτον ἢ πλαστὸν, ἡ δὲ
μήτηρ Ἐκκλησία προβαίνει πάντοτε
εἰς ἱκανοποίησιν τῶν ἀξιώσεων καὶ τῶν
αἰτήσεων, ὅταν ἔχωνταί τινος ὑποστά-

σεως· εἰς συμβουλὰς καὶ παραινέσεις,
ὅταν, Κυρίου κρίμασιν, ἐν μέσῳ ποι-
μνίων καὶ ποιμένων παρεισφρήσῃ ψυ-
χρότης καὶ διάστασις, ἧς οἱ λόγοι καὶ
αἱ ἀφορμαὶ οὔτε αἴρονται, οὔτε δικαιο-
λογοῦνται.

Ἡ μητρικὴ τῆς Ἐκκλησίας εὐμέ-
νεια καὶ συγκατάβασις εἰς τὸ παρέχειν
ἑαυτὴν εὐήκοον πρὸς αἰτήσεις οἰασθη-
ποτοῦν φύσεως κατέστησε, δυστυχῶς,
τοὺς ἀναφερομένους ἐπιλήσμονας τῶν
στοιχειωδεστέρων τύπων τῆς ἀγωγῆς.
Φρονεῖ τις ὅτι διὰ φράσεων πικρῶν, διὰ
λέξεων οὐχὶ εὐγενῶν, δι' ὕφους ἀναρ-
μόστου εἰς προκρίτους ἐπαρχίας τὰ κοι-
νὰ διοικοῦντας, θέλει ἐπιβληθῇ τῇ Ἐκ-
κλησίᾳ; — Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει
ἀγνοεῖ ὅτι, λόγοι ἀπρεπεῖς καὶ αἱ πρὸς
ἐκφοβισμόν κακαὶ φράσεις καὶ τὸ βίαιον
τοῦ ὕφους ἀποδεικνύουσιν ἢ ἔλλειψιν
ἐπιχειρημάτων δυναμένων νὰ πείσωσιν,
ἔλλειψιν ἄρα τῶν ἀποδείξεων, ἔλλειψιν
δῆλα δὴ γεγονότων, ἢ ἀνευλάβειαν
καὶ πρὸς ἑαυτοὺς καὶ πρὸς τὴν ἀρχὴν
αὐτῶν, ἂν μὴ ἄγνοιαν τῶν τύπων καὶ
κανόνων τῆς ἐν τῇ κοινωσίᾳ ἀναστρο-
φῆς. Οἱ δυνάμενοι νὰ παρατάξωσι γε-
γονότα, ὧν ἐνώπιον ὁ ἐγκαλούμενος οὐ-

δὲν ἤθελεν εἶπει, ματαίως θυσιάζουσι χρόνον εἰς εὖρεσιν λέξεων ἀπρεπῶν, εἰς οἰκοδομὴν ἐντεχνον ἴσως ἀλλ' ἀμμοθέμεθλον φράσεων δυσγενῶν. Οἱ δυνάμενοι νὰ ἀναγγείλωσιν ἐνυπόστατόν τι παράπονον πρέπει νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν πρὸς τίνας ἀπευθύνονται, πρὸς τίνας τὴν αἴτησιν ὑποβάλλουσιν, οἷαν εἰκόνα παριστάνουσι καταπτώσεως ἰδιωτικῆς καὶ κοινωνικῆς, ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς. Καὶ ὅταν τῆς καταπτώσεως ταύτης τὴν εἰκόνα παριστᾷ φαεινὴν ὁ λόγος, ὅταν κατοπτρίζομεθα ταύτην εἰς φράσεις ἀπρεπεῖς, εἰς ἀποτόμους ἀφηγήσεις δῆθεν γεγονότων, εἰς ἀπρεπεστάτην ἔκθεσιν ἐννοιῶν καὶ προτάσεων καὶ κερατιτῶν συλλογισμῶν, ἢ ἀπολογία τοῦ ἀρχιερέως, ἣν κατὰ νόμον ἡ Ἐκκλησία ζητεῖ, περιττὴ ἀποβαίνει· διότι αἱ τοιαῦται ἐγγράφοι αἰτιάσεις παριστῶσι σαφῶς τὴν ποικίλην ἔκπτωσιν τῶν γραφόντων, εἰκονιζομένων πιστῶς εἰς αὐτὰ αὐτῶν τὰ γραφόμενα.

Ἐὰν δὲ οἱ διεξάγοντες τὸν ἐν ἀπρεπέσι λέξεσι καὶ φράσεσι κατὰ τῆς πνευματικῆς αὐτῶν ἀρχῆς πόλεμον ᾧσι τῶν τὰ πρῶτα φερόντων ἐν ἐπαρχίᾳ τινὶ, διπλοῦν τῷ ἔθνει καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ παρασκευάζουσι κακόν· ὅτι, ἑαυτοὺς διὰ τόσῳ ζοφεροῦ εἰκότος τοῖς ἐπιγιγνομένοις καὶ τοῖς συγχρόνοις ἡμῶν γνωρίζοντες, ἐμπνέουσι καὶ τοῖς ἀπλουστέροις ἀνευλάβειαν πρὸς τὰς ἀρχάς, ἀφαιροῦντες πάντα σεβασμὸν πρὸς ποιμένα, τὸν ὁποῖον ὁ μὲν λαὸς σέβεται, οἱ

δὲ καταγινώσκοντες αὐτοῦ ἔλλειψιν ἢ κακίαν οἷανδ' ἂν ποτε ἀγνοοῦσιν ἔτι ἂν αἱ κατηγορίαι μέλλωσι νὰ ἀποδειχθῶσι πραγματικὰ γεγονότα, ἢ αὐτοὶ ἀποδειχθῶσι διαστρέφοντες αὐτὰ πρὸς συμφέρον οὐκ ἀσυνήθως ἰδιωτικόν.

Ἐντεῦθεν ἀρχ καὶ κατὰ καθῆκον πρὸς τὰ ποικίλα συμφέροντα τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν τε συγχρόνων καὶ τῶν μεταγενεστέρων, τοῦ τε ἀπλάστου ἡμῶν λαοῦ καὶ αὐτῶν τῶν λεγομένων ἀνεπτυγμένων, ὑπομιμνήσκουμεν τοῖς ἀπρεπῶς καὶ ἀνευλαβῶς ἀναφερομένοις ὅτι, πατάσσουσα τὸ κακόν ἡ Ἐκκλησία, πρὶν προβῆ περαιτέρω, οὐδὲν ἐξ ἐπαρχιῶν ἐγγράφον ἀνευλαβῶς συντεταγμένον θέλει λαμβάνει ὑπ' ὄψιν. Ἀπεκδεχομένη τέως τὴν διὰ τοῦ παρερχομένου χρόνου διόρθωσιν τοῦ κακοῦ καὶ τὴν ἄρσιν τῶν ἀτόπων, εἶδεν ὅτι τὸ κακὸν τείνει ν' ἀποβῇ παρ' ἡμέραν χειρόν καὶ ἡ πρὸς ἀνωτέρους εὐλάβεια καὶ ὁ πρὸς τὰς ἀρχάς σεβασμὸς, αἰρόμενος παρ' ἡμέραν, δυνατὸν νὰ παρασκευάσῃ κατὰστασιν ἐν μέλλοντι ὀδυνηράν, ἣν δυσκόλως ἠθέλομεν θεραπεύσει. Ἡ μήτηρ Ἐκκλησία, ἐπιβάλλουσα τὴν πρὸς τὰς πνευματικὰς ἀρχάς εὐλάβειαν, δηλοῖ ὅτι τοῦντεῦθεν, προκειμένης ἐπαρχιακῆς ὑποθέσεως καὶ παρόντων κατ' ἀρχιερέων, θέλει λαμβάνει ὑπ' ὄψιν μόνον τὰς εὐλαβῶς συντεταγμένους, οὐδαμῶς συγκαταβαίνουσα εἰς ἀκρόασιν ἀπρεπῶν ἐκθέσεων.